

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Пловдив, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглева

при участието на секретаря **ВИОЛИНА ИВ. ШИВАЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Т. П. П.**
като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215300601932 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 260100 от 14.05.2021 г. по НОХД № 3899/2019г., Районен съд-Пловдив, 23 н.с. е признал подсъдимия Р. Р. Р. за виновен в извършване на престъпление по чл.343, ал.3, пр.8, б.А, пр.2, вр. ал.1, б.Б, предл.2, вр. чл.342, ал.1, предл.3 от НК, като му е наложил на основание чл.55, ал.1, т.1 от НК наказания 7 месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено за срок от три години, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 7 месеца. Съдът е оправдал подсъдимия относно една от вменените му като нарушени норми на ЗДвП, а именно разпоредбата на чл.20, ал.1, произнесъл се е по направените разnosки и веществените доказателства по делото.

Срещу присъдата е депозирана жалба от защитника на подсъдимия-

адв.И., в която се навеждат доводи относно неправилност на съдебния акт, поради неговата незаконосъобразност. Претендира се отмяна на атакуваната присъда, като се постанови нова, с която да бъде оправдан подсъдимият изцяло по повдигнатото му обвинение.Алтернативно се поддържа и претенция за връщане на делото за ново разглеждане на друг състав на първостепенния съд, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Депозиран е и протест от прокуратурата с претенция за изменение на съдебния акт като се завишат размерите на наложените наказания. Твърди се липса на законовите предпоставки за приложение на чл.55 от НК, като се предлага санкциите да бъдат индивидуализирани по чл.54 от НК.

При пренията прокурорът от Окръжна прокуратура-Пловдив поддържа становището, инкорпорирано в депозирания протест относно определяне наказанията на подсъдимия на основание чл.54 от НК, предполагащо изменение на съдебния акт със завишаване на наложените от първостепенната инстанция санкции. Изразява се несъгласие със становището на районния съд относно наличието на многобройни, а и изключителни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, поради които и най-лекото, предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко.

Повереникът на частните обвинители П.Я., В.Д. и В.Я. /наследници на починалия пострадал К. Я./-адв.К. не се явява в последното съдебно заседание пред окръжния съд, като в депозирано писмено изявление е заявил съгласие делото да бъде решено в негово отсъствие. Изразил е претенция за присъждане в полза на частните обвинители направените от тях разноси в хода на въззивното производство за адвокатско възнаграждение.

Частните обвинители П.Я., В.Д. и В.Я., не се явяват, редовно призовани и не са изразили писмено собствената си позиция по същество на делото.

В съдебно заседание подсъдимият Р. се представлява от упълномощения си защитник адв.И., който поддържа претенцията си за отмяна на присъдата и постановяване на нова, изцяло оправдателна, поради недоказаност на повдигнатото обвинение, като се акцентира, че по делото не се установява с категоричност наличието на счупване на малкопийщялната кост на левия крак, обуславящо съставомерния престъпен резултат. От наведеното по съществото на делото становище от защитника на подсъдимия

може да се изведе оплакване за неправилно интерпретиране на информацията, изводима от събрания доказателствен материал, а така също и относно формираните фактически и правни изводи, като е аргументирана претенция за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания съдебен акт.

При упражняване правото си на лична защита подсъдимият Р. се присъединява към изложеното от своя защитник, а в последната си дума моли съда да постанови оправдателен съдебен акт.

Пловдивският окръжен съд, след като се запозна с приложените по делото доказателства, прецени направените оплаквания, становищата на страните и служебно извърши проверка на законосъобразността и обосноваността на обжалвания съдебен акт в пределите и предмета на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК, намери за установено следното:

Жалбата и протеста са подадени в срок, от надлежно легитимирани страни в процеса, срещу подлежащ на атакуване съдебен акт, поради което са процесуално допустими, а разгледани по същество, конкретно формулираните претенции на държавното обвинение и на защитата се явяват неоснователни. Налице са обаче основания за ревизиране на първостепенната присъда, непосочени в протеста и жалбата срещу нея.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда, намира, за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Р. Р. Р. е роден на *** год. в ***. Живее в гр.П.. Той е б., български гражданин е, разведен е, има висше образование, пенсионер е, не е осъждан /реабилитиран е по право/. Има ЕГН: *****. Към инкриминирания момент бил правоспособен водач на МПС с категории „В” и „АМ“.

На 23.02.2018г. около 16.20 ч. подсъдимият управлявал лек автомобил „Фолксваген голф“ с рег.**** по платното за движение на бул. “Пещерско шосе“ в гр. Пловдив в посока от запад на изток към бул. “Васил Априлов“. На предна дясна седалка пътувала жената, с която подсъдимият живеел на семейни начала – свидетелката Ю.К.. Времето било сухо, облачно, но с добра видимост, настилната също била суха.

В същото време свидетелят К. Я. се намирал на южния тротоар на бул. "Пещерско шосе", като се канел да пресича платното за движение в посока от юг на север по пешеходна пътека, намираща се до № 26 на същия булевард. Свид. Я. се огледал в двете посоки, като установил, че от дясно не се движели никакви превозни средства, а от ляво в посока към пешеходната пътека се движел лекият автомобил „Фолксваген голф“, управляван от подс. Р.. Я. преценил, че автомобилът се намира на приблизително разстояние от около 30-40 метра от пешеходната пътека и водачът му ще има достатъчно време да забележи, че е предприел пресичане по пешеходната пътека и да спре, за да пропусне преминаването на пешеходеца. Предвид тази своя преценка Я. стъпил на пешеходната пътека и започнал да пресича платното за движение по нея. Междувременно водачът Р. намалил скоростта на движение на автомобила си, предвид приближаването на пешеходната пътека, но не възприел преминаващия по нея пострадал, който вече бил предприел пресичане и се намирал пред автомобила на подсъдимия. Свидетелят бил стигнал почти до средата на пешеходната пътека, когато Р. го забелязал и задействал спирачната система на превозното средство. Реакцията на водача, обаче се явила несвоевременна, поради което настъпил удар в предната лява част на л.а. „Фолксваген голф“ и лявата страна на свид. К. Я. в областта на коляното на левия му крак. След удара лекият автомобил преустановил движението си, като предната му част била върху началото на пешеходната пътека, а свидетелят Я. паднал на платното за движение на пешеходната пътека пред автомобила на подсъдимия.

Веднага след спирането на автомобила водачът Р. излязъл от него и отишъл до пострадалия, извинил му се и му обяснил, че не го е видял. Тези думи на подсъдимия били възприети от свидетеля Х.К., който в това време бил излязъл от автомобила си, за да провери дали някой от участниците в произшествието има нужда от помощ. Р. попитал Я. дали иска до го закара в болница, като пострадалият помолил да бъде откаран в МБАЛ „Св. Пантелеймон“ ЕООД, където работела дъщеря му като медицинско лице. Подсъдимият помогнал на Я. да се придвижи до л.а. "Фолксваген Голф", като пострадалият, който изпитвал болка в левия си крак и накуцвал, се качил в превозното средство на Р. и последният го откара до МБАЛ „Св. Пантелеймон“.

Пред лечебното заведение вече чакала дъщерята на пострадалия, която го настанила в количка и го завела в сградата, за да бъде прегледан. След направени изследвания било установено, че на свид.Я. била причинена фрактура на лявата фибула (малкопищялна кост), което наложило препращането му в УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД гр. Пловдив, където бил прегледан от хирург и ортопед-травматолог. Установената в МБАЛ „Св.Пантелеймон“ диагноза била потвърдена и свид.Я. бил гипсиран в областта на лявата подбедрица.

Впоследствие подс.Р. се върнал с л.а. „Фолксваген голф“ на местопроизшествието – гр. Пловдив бул. „Пещерско шосе“ № 26, където вече били пристигнали полицейски служители. Извършени бил оглед на местопроизшествие и оглед на л.а. „Фолксваген Голф“ и били съставени надлежни протоколи.

Така изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за установена на базата на събраните в хода на проведеното съдебно следствие доказателства, приобщени, проверени, анализирани и оценени принципно правилно, поради което се споделя почти изцяло от този съдебен състав. Налага се минимална корекция в приетата за установена от районния съд фактическа обстановка, която формално възпроизвежда тази, изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт, без първостепенната инстанция да съобрази обема на доказателствата, приобщени по разписаните в НПК правила в хода на съдебното следствие. Така, според показанията на свид.К. и обясненията на Р., подсъдимият е спрял преди пешеходната пътека, след което потеглил отново от спряло състояние, а свид.Я. заявява, че не е установил преди да предприемане пресичането, по пътя, пресичащ траекторията му, да се движат автомобили. Тези обстоятелства кореспондират и със заключенията на назначените от районния съд две комплексни автотехнически и съдебномедицински експертизи. При тази доказателствена база следва да се приеме, че водачът Р. е управлявал л.а. „Фолксваген голф“ по платното за движение на бул. „Пещерско шосе“ в гр. Пловдив в посока от запад на изток, като е спрял непосредствено преди пешеходната пътека. През това време пешеходецът Я. е бил на южния тротоар, откъдето е предприел пресичане на платното за движение в посока от юг на север, от дясно на ляво пред л.а. „Фолксваген Голф“. Подсъдимият,

който не е забелязал пресичащият пешеходец, е потеглил след като вторият вече е навлязъл на платното за движение, поради което е настъпил сблъсък в предната лява част на л.а. „Фолксваген Голф" и в лявата страна на пешеходеца Я.. Тази минимална корекция на възприетите от първостепенната инстанция факти не е съществена и не води до промяна на следващите се по делото правни изводи, но за коректност следва да се отбележи от този въззивен състав.

За да приеме за установена изложената фактическа обстановка, районният съд мотивирано и законосъобразно е ползвал депозираните по делото гласни доказателствени средства /отчасти обясненията на подсъдимия Р. и показанията на свидетелката К., както и изцяло показанията на свидетелите Я., К., Д., П., Н., Г., Т., П., Г.Н., Т., К., А. и У./, както и писмените такива /протокол за оглед на местопроизшествие и оглед на лек автомобил, фотоалбум, изготвен във връзка с огледа, медицинска документация на пострадалия Я., справки от ЦСМП – Пловдив, УМБАЛ „Св. Георги“-Пловдив и МБАЛ „Св. Пантелеймон“-Пловдив, справка за нарушител-водач, свидетелство за съдимост, характеристична справка и др./.

Коректно първостепенният съд е кредитирал изцяло изложеното от свидетелите Я., К., Д., П., Н., Г., Т., П., Г.Н., Т., К., А. и У., като в случаите, в които се е наложило прочитане показания на свидетел от досъдебното производство, правилно е възприето именно изложеното в първата процесуална фаза /макар и да не е отбелязано изрично от ПРС/, предвид темпоралната близост до процесните събития на разпита, проведен в хода на разследването. Показанията на посочените свидетели са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с останалата доказателствена съвкупност, поради което и въззивният съд възприе за достоверно, изложеното от посочените лица. Макар свидетелят Я. да се явява пострадал от деянието, предмет на предявеното обвинение, то само от този факт не следва автоматично извод за заинтересованост от изхода на делото и че воден от тази заинтересованост, същият е депозирал неверни показания. Качеството му на пострадал наистина задължава съда да подложи на внимателна преценка достоверността на заявеното от Я., а така също и изложеното от неговите близки родственици /свид.Д./ и да го съпостави с останалите доказателствени източници. При липса на съмнение в обективността му обаче и при съзвучие на изложените от пострадалия Я. и

неговата дъщеря свид.Д. факти с извличащите се от останалия доказателствен материал, показанията на въпросните свидетели следва да се кредитират, така, както правилно е сторил районният съд. А изложеното от Я. и Д. кореспондира напълно с показанията на свидетелите К., П., Н., Г., Т., П., Г.Н., Т., К., А. и У., приложените по делото писмени доказателства и експертните изводи на кредитираните от настоящата и първата инстанция заключения.

На обясненията на подсъдимия К., представляващи основно доказателствено средство, но и средство на защита, следва да се отдаде нужното внимание, чрез анализ на съдържащото се в тях през призмата на процесуалното качеството на подсъдимия и оценявайки съответствието, респективно противоречието на заявените факти с извличащите се от останалите доказателства. Недостоверна е защитната версия, изложена от подсъдимия Р., подкрепена от неговата фактическа съпруга свид.К., в частта, в която твърдят, че непосредствено преди потеглянето на автомобила след спирането му пред пешеходната пътека, водачът се е огледал и се е убедил, че няма пресичащи лица. Тази версия противоречи на останалите събрани по делото гласни и писмени доказателствени средства, съдържащи ценна информация относно местата, на които са се установили участващите в произшествието автомобил и пострадало лице, непосредствено след сблъсъка, както и другите обективни показатели, въз основа на които са изготвени заключенията на проведените експертни изследвания, категорично опровергаващи изложеното от Р. и К. относно въпросните обстоятелства. В останалите им части следва да се възприемат за достоверни обясненията на подсъдимия и показанията на фактическата му съпруга, поради съответствието им с останалата доказателствена съвкупност, както и с експертните изводи.

Предвид предмета на делото, освен гласните доказателства, за да приеме за установена изложената в мотивите фактическа обстановка, районният съд е ползвал вещи лица със специални знания в отделни области на науката, позовавайки се на изготвените експертизи, както следва:

Според заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза № 119/2018г. (л.32 от ДП), при възникналото на 23.02.2018 г. ПТП на пострадалия К. Я., било причинено счупване на малкопипищялната кост на левия крак в горната трета без

разместване, представляващо трайно затрудняване движенията на долен ляв крайник за около един месец и половина. Описаното травматично увреждане е причинено по механизма на удар с или върху твърд тъп предмет и отговаря по начин и време да е причинено, както се съобщава в документите по досъдебното производство, а именно при пътнотранспортно произшествие, което е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата увреда.

Видно от изготвената в първата процесуална фаза автотехническа експертиза (л.41-59 от ДП), ударът между л.а.“Фолксваген голф“ и пешеходеца К. Я. е настъпил върху платното за движение в конфликтна точка на първоначален контакт, която приблизително се намира по дължина върху маркираната пешеходна пътека и по широчина на около 4 – 4,5 м северно от южната граница на платното за движение. Вещото лице е разгледало две вероятни хипотези, съответно, ако подсъдимият е спрял преди пешеходната пътека и след това е потеглил и ако се е движил, без да спира преди удара, като е изведено становище, че и в двата случая, сблъсъкът е могъл да бъде избегнат от водача Р.. Така, ако последният е спрял превозното си средство преди пешеходната пътека и е потеглил, в момента на потегляне на л.а. „Фолксваген голф“ пешеходецът Я. е бил на платното за движение и подсъдимият е имал техническа възможност да избегне произшествието като отложи потеглянето си, за да пропусне пешеходеца. Ако преди пътния инцидент лекият автомобил, управляван от Р. се е движел, без да спира преди пешеходната пътека, то тогава от момента, в който пешеходецът Я. е навлязъл на платното за движение, водачът при своевременна реакция и задействане на спирачната система е имал техническа възможност да установи превозното средство преди мястото на удара и по този начин да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране, тъй като в този момент мястото на удара е било извън опасната му зона.

Според вещото лице най-вероятен от техническа гледна точка, е следният механизъм на анализирания пътнотранспортно произшествие: Водачът Р. е управлявал л.а. „Фолксваген голф“ по платното за движение на бул.“Пещерско шосе“ в гр.Пловдив в посока от запад на изток. През това време пешеходецът Я. е бил на южния тротоар, откъдето е предприел пресичане на платното за движение в посока от юг на север, от дясно на ляво пред л.а. „Фолксваген голф“. Водачът на последния не е реагирал своевременно на опасността от удар с пешеходеца и е настъпил сблъсък с

предната лява част на автомобила и лявата страна на пешеходеца Я.. След удара превозното средство се е установило на мястото и в положението, посочено от свидетелите, а пострадалият е паднал на платното за движение пред автомобила. Така според експертното становище основната причина за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л.а. „Фолксваген голф“ Р. не е реагирал своевременно на опасността от удар с пешеходеца К. Я., който е пресичал платното за движение пред автомобила.

С основание районният съд е ползвал коментираните експертизи при формиране на правните си изводи, тъй като са изготвени от лица със съответните специални знания и опит в съответната област. Същите са подробни, мотивирани и убедително защитена при изслушване на вещите лица в съдебно заседание. Поради изложеното и този съдебен състав ползва отразените в експертизите констатации и изводи при постановяване на съдебния си акт.

По искане на защитата, най-вече по отношение въпроса относно техническата възможност на водача Р. при потегляне след спиране преди пешеходната пътека да избегне произшествието, районният съд е назначил комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза /л.229-270 от първоинстанционното дело/, която е имала за задача, съобразявайки всички, събрани в хода на съдебното следствие материали, да отговори на въпросите, изследвани от единичните експертизи, изготвени в хода на досъдебното производство, както и да отговори на новите, поставени с искането на защитата. Впоследствие във връзка с възражение на държавното обвинение относно становището на експертното изследване, че причиненото увреждане в областта на левия крак е извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, е била назначена и изготвена разширена /тройна/ комплексна експертиза със задачите на първоначалната.

Според настоящият съдебен състав становищата на двете комплексни експертизи по въпросите от техническо, а и от медицинско естество съвпадат, кореспондират и със заключенията на вещите лица от проведените в хода на досъдебното производство единични автотехническо и съдебномедицинско изследване. Налице са несъществени от гледна точка на наказателната квалификация на деянието разминавания по един от медицинските въпроси, а именно относно продължителността на затруднението в движението на левия

долен крайник, доколкото квалифицирането на една повреда и субсумирането ѝ под съответстващата норма на наказателния закон е въпрос от правен характер.

Така според заключенията на двете комплексни експертизи, с коростта на л.а. „Фолксваген Голф“ непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 5,43 км/ч. Ако л.а. „Фолксваген Голф“ се е движел на повече от 0,29 м от десния тротоар, то в момента на потегляне на л.а. „Фолксваген Голф“, пешеходецът Я. е бил на платното за движение и водачът на л.а. „Фолксваген Голф“ е имал техническа възможност избегне произшествието като отложи потеглянето си, за да пропусне пешеходеца. Изводът е валиден при всички разглеждани хипотези, включително при I хипотеза (наличие на паркирани автомобили в дясната част на платното), II хипотеза (движение на л.а. „Фолксваген Голф“ по средата на лентата и съгласно заявеното от водача, че от ляво и от дясно на неговия автомобил не е можело да премине друг автомобил) и III хипотеза (при движение на л.а. „Фолксваген Голф“ на около 1 м от десния тротоар). Единствената хипотеза, в която е било възможно автомобилът да е потеглил преди пешеходецът да навлезе на пътното платно, е само, ако автомобилът се е движил с десни колела до или върху десния тротоар, което противоречи, както на обективните находки по делото така и на събраните гласни доказателствени средства. Така, най-вероятен, от техническа гледна точка е следният механизъм на анализирания пътнотранспортно произшествие: Водачът Р. е управлявал л.а. „Фолксваген Голф“ по платното за движение на бул. „Пещерско шосе“ в гр. Пловдив в посока от запад на изток, като е спрял преди пешеходната пътека. През това време пешеходецът Я. е бил на южния тротоар, откъдето е предприел пресичане на платното за движение в посока от юг на север, от дясно на ляво пред л.а. „Фолксваген Голф“. Водачът на превозното средство е потеглил, след като пострадалият е навлязъл на платното за движение и така е настъпил удар в предната лява част на л.а. „Фолксваген Голф“ и в лявата страна на пешеходеца. След удара превозното средство се е установило на мястото и в положението, посочени от свидетелите, а пострадалият Я. е паднал на платното за движение пред автомобила. Основната причина за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л.а. „Фолксваген Голф“-Р.Р. не е реагирала своевременно на опасността от удар с пешеходеца К. Я. /който е пресичал

платното за движение пред автомобила/, като е потеглил, след като пострадалият е навлязъл на пътното платно.

Според становището и на двете комплексни експертизи, при пътното произшествие, осъществено на 23.02.2018 год. в гр. Пловдив, на пешеходеца са били причинени: закрито счупване на лявата малко пищялна кост, под главичката, без разместване на счупените костни фрагменти и контузия на лявата половина на гръдния кош. Описаните травматични увреждания според вещите лица са причинени по механизма на удар или притискане със или върху твърд тъп предмет. Закритото счупване на лявата малко пищялна кост, под главичката, без разместване на счупените костни фрагменти е причинено по директен механизъм, от директен удар по външната повърхност на лявата подбедрица в областта точно под коляното. Същото е възможно да се получи при удар от бронята на лек автомобил в тази област с ниска скорост поради липсата на размествания на костните фрагменти и увреди в колянната става. Контузията на лявата половина на гръдния кош е причинена по директен механизъм, а именно след удара на предната броня във външната част на лявата подбедрица е последвало подпиране с лявата ръка и падане с лявата гръдна половина върху предния капак на лекия автомобил и удар в него, след което е последвало падане на пътното платно пред лекия автомобил. Контузията на лявата половина на гръдния кош е причинила на пострадалия болка и страдание, без разстройство на здравето. Закритото счупване на лявата малкопищялна кост, под главичката, без разместване на счупените костни фрагменти е довело до затрудняване движенията на левия долен крайник.

Според заключението на първоначалната комплексна експертиза, причиненото счупване на горния край на лява пищялна кост представлява затрудняване движенията в областта на ляв долен крайник за период от 30 дни, тъй като поставянето и носенето на тугурна шина позволява походка без ползване на помощни средства и неразместеното счупване в тази област е извън колянната става. Прието е, че изследваната увреда по своя характер е извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

Във връзка с изрично възражение на държавното обвинение, акцентирано върху експертния извод на назначената от съда комплексна експертиза по въпроса относно характера и вида на телесната увреда,

причинена на пешеходеца Я., първата инстанция е назначила разширена /тройна/ комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза /л.229-270 от първоинстанционното дело/. В състава на въпросното изследване е участвал авто-експерт, както и двама специалисти в областта на медицината-съответно един съдебен медик и един старши ординатор. Според заключението на коментираната експертиза, на пешеходеца Я. /на **/ при пътното произшествие, осъществено на 23.02.2018 год. в гр. Пловдив, са били причинени: закрито счупване на лявата малко пищялна кост, под главичката, без разместване на счупените костни фрагменти и контузия на лявата половина на гръдния кош. Закритото счупване на лявата малкопищялна кост, под главичката, без разместване на счупените костни фрагменти, е довело до трайно затрудняване движенията на левия долен крайник, като минималният оздравителен процес при такъв вид счупване продължава обичайно около 2-3 месеца без настъпването на усложнения в него, за каквито липсват писмени и гласни доказателства в кориците на делото. Вещите лица допълват, че е възможно с оглед възрастта на пострадалия /**/ този процес да продължи около 3-4 месеца. При направените устни разяснения в хода на съдебния разпит, вещото лице д-р Б. е разяснил, че след продължителната мобилизация около месец движенията се ограничават, мускулите атрофират, поради което се налага раздвижване, което кореспондира със становището и на първоначалната комплексна експертиза относно необходимостта от рехабилитация след въпросните 30 дни.

Отликата между двете заключения на комплексните експертни изследвания, проведени в хода на съдебното следствие в районния съд, се изразява в различните становища по медицинския въпрос относно продължителността на затруднението в движенията на долния ляв крайник. Общото между тези две отличаващи се становища на комплексните експертни изследвания, както и на единичното такова, е категоричното становище относно наличието на затрудняване в движението на левия крайник за не по-кратък период от 30 дни. Всъщност основната отлика е в преценката относно продължителността на това затрудняване, която според разширената комплексна експертиза е много по-голяма от 30 дни /каквото е становището и на единичното съдебномедицинско изследване/, а според първоначалната комплексна експертиза-периодът е точно 30 дни, в който обаче не е включен периодът на рехабилитация. Междувпрочем, както вече бе

посочено, основната разлика между заключението на първоначалната комплексна експертиза и тези на другите две-разширената такава и единичното съдебномедицинско изследване се дължи на „правното квалифициране на повредата“, което вещите лица са направили, надхвърляйки обхвата на своята компетентност. А вещото лице-ортопед травматолог, участвал в оспорената от прокуратурата експертиза, дори навлиза в подробен анализ /включително и при устните си разяснения/ на „трайността“ на затруднението в движенията, която безспорно е критерий на съдебната практика, преценяван от ръководно-решаващия в съответната фаза на процеса орган. Тази правно-оценъчна квалификация, направена от вещото лице, не само е извън обхвата на неговата компетентност, но се явява и некоректна. Доколкото обаче тя не попада в кръга въпроси, подлежащи на експертно изследване, то не се отразява принципно върху правилността и обосноваването на комплексното заключение.

За яснота, настоящият въззивен състав намира за коректно да отбележи категоричното становище на съдебната практика, че трайното затруднение движението на крайниците /респ. снагата или врата/ по смисъла на закона представлява ограничаване възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем, чиято продължителност трябва да бъде поне около 30 дни. Засяга се възможността за извършване на обичайните активни физически движения и трудова дейност. Не е необходимо да липсва възможност да бъдат извършвани изобщо, но осъществяването им трябва да е съществено затруднено. Необходим признак на тази съставомерна увреда е затрудняването на движението да е трайно, съобразно изведените от съдебната практика критерии за продължителност на това състояние /минимум 30 дни/. В същото време не е необходимо затруднението на движението да е еднакво през целия период-достатъчно е то да съществува и да е съществено през него. Времето, необходимо за рехабилитация (ако такава е нужна), обичайно се включва в периода, за който се преценява съответното увреждане на плоскостта на негова трайност. В обсега на това увреждане влиза не само затруднението на крайника, но и свързаните с него кости на таза, мускулите, сухожилията и други части, които вземат участие при нормалното и свободно извършване на движението. Така, уврежданията са съставомерни по чл. 129, ал. 2 НК, когато затрудняването има практическа стойност, а такава е налице при частична загуба или при възникване на

затруднения в извършване на основната функция на крайника, поради пукване или счупване /какъвто е процесният случай/ на кости или прешлени, изкълчване на стави, скъсване на мускулни влакна, сухожилия или менискус и др. Когато уврежданията нямат практическо значение, не е налице телесна увреда, изпълваща критериите на чл. 129 НК, а само такова по чл. 130, ал. 1 и 2 НК /напр. ППВС № 3/79 год., Решение № 1006/74 г. на III н.о., Решение № 1844/70 на III н.о./.

Районният съд е посочил в мотивите си, че възприема и дава вяра на всички, депозиран по делото заключения, без да обсъди по-подробно експертните изводи, коментирани подробно от настоящата въззивна инстанция. Както вече бе обсъдено подробно по-горе, акцентът на наличните несъществени отлики между становищата на вещите лица няма научен характер и касае въпроси, извън обхвата на експертните изследвания, поради което не е налице порок в правно-оценъчната дейност на първата инстанция. В този смисъл, назначената от районния съд като „арбитражна“ втора по ред комплексна разширена експертиза е била ненужна според настоящия въззивен състав, доколкото не са били налични противоположни взаимноизключващи се заключения по въпросите, подлежащи на експертно изследване. Налице е било несъществено разминаване, доколкото според изготвената на досъдебното производство единична съдебномедицинска експертиза затрудняването в движенията на долния ляв крайник е било по-продължително от 30 дни, а според първоначална комплексна експертиза-периодът е фиксиран точно на 30 дни, след който е било необходимо провеждането на рехабилитация, невключена в тези 30 дни. Следва да се отчете, че според съдебната практика, времето, необходимо за рехабилитация (ако такава е нужна), обичайно се включва в периода, за който се преценява съответното увреждане на плоскостта на негова трайност, при все, че и 30 дни покриват изискванията за квалифицирането на едно увреждане като средна телесна повреда. Независимо от изложеното, този въпрос е изяснен категорично и аргументирано от разширената комплексна експертиза, назначена от районния съд, чието заключение затвърждава окончателно научния извод, че периодът на затрудненото движение на долния ляв крайник е бил значително по-продължителен от 30 дни. При проведения в хода на съдебното следствие разпит вещите лица от разширената експертиза са направили подробни устни разяснения относно конкретните характеристики

на съставомерната увреда, както и спецификите на оздравителния процес.

Предвид гореизложеното при извършване на задължителната преценка по чл.154 от НПК във връзка с всички, изготвени по делото експертизи, настоящият състав съобрази факта, че направените във всички, изготвени експертизи изводи по отношение на мястото на удара, механизма на причиняване на травмите на пострадалия, мястото на увредите и техните медицински характеристики, техническите причини за настъпване на произшествието и възможността на участващия в него водач на МПС да го предотврати, са еднозначни. Както бе посочено, наличното разминаване между един от изводите на вещите лица, е свързано преди всичко с правни въпроси, което не се отразява принципно върху правилността на експертните заключения. Поради изложеното и този съдебен състав ползва като способ за подпомагане на дейността му изготвените в писмен вид в досъдебната и първата съдебна фаза експертизи, с изключение на становищата на вещите лица, които са взели по правните въпроси, извън предмета на назначените научни изследвания.

В обобщение на горното, настоящият въззивен състав не споделя възраженията на защитата относно недоказаност на тезата, че в резултат от процесното престъпление е причинена именно средна телесна повреда на пострадалия, като се акцентира на липсата на рентгенографското заснемане на лявата колянна става на пациента, обективирало непосредствено след процесното ПТП, фрактурата на лявата фибула, непосредствено под главичката. По делото е категорично установено, посредством надлежни гласни и писмени доказателствени средства, събрани, както от първата, така и от въззиваната инстанция, че поради технически причини /срив в системата/, архивните файлове от рентгенографските изследвания от въпросната дата, вкл. и тези на пострадалия Я., не са налични. От показанията на свид.Б. Т.-*** към фирмата, обслужвала технически МБАЛ „Св. Пантелеймон“, се установява, че е търсен многократно във връзка с проблеми в архивиращата система на болницата, като помни, че е имало случай, при който поради „поразяване с криптиращ вирус“ всички данни били изгубени. Свидетелят заявява, че този случай не бил изолиран и е имало и други, в които отново поради технически проблеми в системата на въпросното болнично заведение, отново били загубени данни. Изложеното от този свидетел кореспондира с изисканите от първата и въззивната инстанция официални справки от МБАЛ

„Св. Пантелеймон“, от които се установява, че липсата на архивни файлове от образните изследвания, вкл. и на пациента Я. се дължи на технически проблеми, свързани със срив на системата за посочения период.

Отново във връзка с възраженията на защитата относно въпросното рентгенографско изследване, въззивният съд е извършил цялостна проверка, изисквайки подробна информация от МБАЛ „Св. Пантелеймон“ относно това какви рентгенографски изследвания са извършени на пациента Я. на процесната дата, резултатите от „разчетената“ графия, както и относно специалистът, който е обработил същата. Установено е, че това е сторено от д-р А. Т.-***, който към онзи момент е работил на граждански договор към болничното заведение поради увеличения обем от работа и необходимостта от допълнителен лекар на смяна. Така извличащото се от събраната от въззивната инстанция допълнителна информация не води до промяна в приетите от районния съд за установени релевантни факти, напротив, потвърждава същите и допринася за формирането на съдийското убеждение по изискуемият се в чл. 303 ал.2 от НПК начин. Нещо повече, резултатите от съвместните усилия на първата и въззивната инстанция разсейват всякакви съмнения относно наличието на въпросната графия към момента на инкриминираните събития и в хода на проведеното на пациента Я. лечение, а така също и във връзка с резултатите от това изследване, вкл. и констатираната увреда на лявата колянна става, изразила се във-фрактурата на лявата фибула, непосредствено под главичката. От показанията на свидетелите П., Н., Г. и Т., все лекари, които имат отношение към лечението на пациента Я., се затвърждава изводът, че на процесната дата, непосредствено след инкриминираното ПТП, на пострадалия е било причинено именно увреждането, оспорвано неоснователно от страна на защитата. Така, свидетелите Н. и Г. имат конкретни, макар и не напълно подробни спомени за случая и сочат информация, вкл. относно резултата от графията на пациента, която очевидно е съществувала към 23.02.2018г., а П. и Т. изясняват как се процедира принципно в подобни случаи и също разсейват всякакви съмнения, че по отношение на Я. е допуснато отклонение, което пък да е рефлектирало върху констатацията на увреждането му. А че последното се е изразило в трайно затрудняване движението на долен ляв крайник, с което покрива критериите за средна телесна повреда, се установява от заключенията на назначените по делото съдебномедицински изследвания,

поради което и въззивният съд се солидаризира със становището на първостепенния относно несъстоятелност на защитната теза, оспорваща настъпването на съставомерното последствие.

От изложеното дотук следва извод, че от районния съд не са допуснати неотстраними, съществени процесуални нарушения на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, които да водят до отмяна на присъдата на процесуално основание. Изготвените към присъдата мотиви покриват изискуемия се стандарт по смисъла на чл.305 ал.3 от НПК.

Разследващите органи от своя страна са изпълнили законовите изисквания при изготвяне и приобщаване на доказателствата по делото, чрез предвидените в НПК доказателствени способности, при съблюдаване правата на обвиняемото тогава лице и неговия защитник, както и на пострадалия от деянието, а обвинителният акт отговаря на залегналия в чл.246 от НПК стандарт. Поради това не се констатира основания за отмяна на присъдата по смисъла на чл.335 от НПК и връщане на делото в предходните досъдебна и първа съдебна фаза. Впрочем, към настоящия момент процесуална възможност за връщане на делото в досъдебната фаза от въззивния съд не съществува. Според действащата от 05.11.2017г. редакция на разпоредбата на чл.335 ал.1 от НПК, връщане на делото на прокурора е възможно само, когато се установи, че престъплението, за което е образувано дело от частен характер по тъжба, е от общ характер. В параграф 114 от преходните и заключителни разпоредби на НПК /също в сила от 05.11.2017г./ не е предвидено приложение на действащата преди изменението норма на чл.335 ал.1 от НПК по неприключили преди измененията съдебни производства.

При принципно правилно установени релевантни факти, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, първостепенният съд е стигнал до правни изводи, които частично се споделят и от въззивната инстанция, тъй като са в корелация с установените по делото факти.

Правилно е становището на ПРС, че в конкретния случай са налице всички обективни съставомерни признаци на основния състав на престъпление против транспорта-по чл.343, ал.1, б, “б“, вр. чл.342, ал.1 от НК, а именно - противоправно поведение, изразяващо се в нарушаване правилата за движение, това нарушение е в пряка причинна връзка с процесното ПТП и увреждането на пострадалия, на който при удара е била

причинена средна телесна повреда. Престъплението е резултатно– причинена е средна телесна повреда на пострадалия Я., като е налице пряка причинно – следствена връзка между поведението на подсъдимия и настъпилия резултат, установена и от заключенията на кредитираните от въззивния съд експертни заключения. Както бе обсъдено подробно по-горе, „трайното затрудняване“ по смисъла на закона представлява ограничаване възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем за поне около тридесет дни, като се засяга възможността за извършване на обичайните активни физически движения и трудова дейност. Не е необходимо да липсва възможност да бъдат извършвани изобщо, но осъществяването им трябва да е съществено затруднено. В този смисъл, не се споделят възраженията на защитата относно недоказаност на съставомрената увреда, в каквата насока бе изложена подробна аргументация на съответното систематическо място.

В конкретния случай причинно-следствената връзка между поведението на подсъдимия и престъпния резултат се обяснява с нарушаването на правилата за движение, установени от ЗДвП, от водача Р., което е предпоставило настъпилото съставомерно последствие. Последното от своя страна не би било осъществено без реализирането на тази причина.

Първостепенният съд е оправдал частично подсъдимия за това, включително вследствие на допуснатото нарушение по чл. 20, ал.1 от ЗДвП да е причинил съставомерния резултат, като го е признал за виновен само за допуснати нарушения на чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1, чл.20, ал.2, чл.116 и чл.119, ал.1 от ЗДвП. Предвид липсата на съответен протест относно оправдателния диспозитив на постановената присъда, следва само да се отбележи категоричното становище на съдебната практика, че при наличие на доказателства за нарушение на конкретни норми, уреждащи правилата за движение по пътищата, деецът следва да носи отговорност само за тях, тъй като се явяват специални спрямо общите правила, формулирани в съответните нормативни актове. В конкретния казус разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП е обща, поради което и правилно ПРС е приел, че нарушаването ѝ не е в причинна връзка със съставомерния резултат и отговорността на подсъдимия не следва да се ангажира за нарушението на това правило.

Общи се явяват обаче и инкриминираните от първостепенния съд разпоредби на чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1 и чл.116 от ЗДвП, поради което

следва да се измени обжалваната присъда, като подсъдимият Р. бъде оправдан за това инкриминираното последствие да е настъпило включително в резултат от нарушение и на общите правилата за движение по пътищата, установени в разпоредбите на чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1 и чл.116 от ЗДвП.

Не е нарушена в случая и инкриминираната от районния съд също обща разпоредба на чл.20, ал.2 от ЗДвП, за което нарушение също следва да бъде оправдан подсъдимият. Появата на пешеходец на пътя би била фактор, относим към задълженията по чл. 20, ал. 2, изр.2 от ЗДвП, ако предприетото пресичане не е на определено за това място. Тогава пешеходецът е препятствие /внезапна опасност за движението/ и водачът е длъжен да предприеме незабавно мерки за предпазването му, чрез намаляване на скоростта или спиране на управлението от него автомобил. В случая обаче – съществуването на пешеходна пътека създава конкретна пътна обстановка, респ. налага прилагането на специалното правило по чл. 119 ал. 1 от ЗДвП, което е единственото нарушено от подсъдимия Р.. В тази насока са нар. Решение № 259 от 18.05.2013 г. на ВКС по н. д. № 641/2013 г., III н. о., Решение № 278 от 9.07.2015 г. на ВКС по н. д. № 638/2015 г., II н. о. За преценката при конкуренция между общото правило и специфичните пътни обстановки могат да бъдат отчетени и изводите на Решение № 242 от 11.06.2015г. на ВКС, II н.о., Решение № 401 от 24.11.2015 г. на ВКС по н. д. № 1250/2015 г., III н. о. Категорично установено по делото е и че липсва нарушение на режима на скоростта, поради което некоректно е и запълването на бланкетната норма с хипотезата на чл.20, ал.2, изр. 1 от ЗДвП. Така, според заключенията на автотехническите експертизи, липсва причинно-следствена връзка между избраната от подсъдимия скорост на движение, съпоставена с конкретните пътни условия и възникналото произшествие.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира, че водачът Р. е нарушил само едно от правилата за движение по пътищата, а именно това, прогласено от разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, поради което и следва да бъде оправдан подсъдимият за това, включително вследствие нарушения на чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1, чл.20, ал.2 и чл.116 от ЗДвП да е причинил инкриминираното последствие. Основната причина за настъпилото произшествие от техническа гледна точка е, че водачът на л.а.”Фолгсваген голф”–Р.Р. е потеглил, след като пешеходецът К. Я. вече е бил навлязъл на пътното платно и се е движил по пешеходната пътека. В този смисъл експертните заключения са категорични, че в момента на потегляне на л.а.

„Фолксваген Голф“, пострадалият е бил вече на платното за движение и водачът на превозното средство е имал техническа възможност избегне произшествието като отложи потеглянето си, за да пропусне пешеходеца. Това е така, понеже за подсъдимия не е съществувала обективна пречка да възприеме пешеходеца Я. от момента, в който същият е навлязъл на платното за движение и е бил в състояние да избегне произшествието, отлагайки потеглянето си. Наличието на пешеходна пътека е създавало задължение на водача да бъде особено осторожен, спазвайки специалното правило за движение, регламентирано от разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, доколкото се касае до предприето пресичане на пътното платно на определено за това място. Нормата на чл.119 ал. 1 от ЗДвП регламентира, че при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътено превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Това правило има своето задължаващо изискване водачът да се съобрази със зоната на пътеката още към момента на своето приближаване, а последващо и с движението по нея – без значение кой е пешеходец и с каква скорост преминава по пътеката. Подс. Р. не го е сторил, като произшествието е настъпило, поради решаващото му поведение на negliжиране на предписаното правило.

Ето защо, настоящият въззивен състав приема, че поведението на подсъдимия Р. като водач на МПС е в разрез само с правилото за движение по пътищата, регламентирано от разпоредбата на **чл.119, ал.1 от ЗДвП**. В резултат именно от това нарушение и като пряка последица от него е предизвикал настъпване на пътнотранспортното произшествие, причинило средна телесна повреда на пострадалия Я..

Въззивният съд, обаче намира, че при квалифициране на процесното престъпление от първостепенния съд е допусната известна непрецизност, с която е допусната неправилно приложение на материалния закон. Установената по делото категорична фактология обосновава извода за поведение на подсъдимия, покриващо изискванията на чл. 343 „а“ от НК. Доказателствата по делото позволяват да се формира извод за приложението на привилегирвания състав по **чл. 343а от НК** в конкретния случай, доколкото е безспорно установено обстоятелството, че след деянието подсъдимият, веднага се е поинтересувал от състоянието на пешеходеца, като

незабавно го е откарал лично до избраното от последния болнично заведение, т.е. направил е всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалия. Изложените обстоятелства са категорично установени от събраните по делото гласни доказателствени средства, не се оспорват и от страните, намерили са надлежно отражение и в предявената от държавното обвинение и обосновано възприета от първостепенния съд фактическа обстановка.

Субсумирането на процесната дейтелност под привилегированата норма на чл. 343а от НК е в съответствие с тълкуването, дадено с ППВС №1/1983г. на понятието „направил всичко, зависещо от него, за оказване помощ на пострадалия”. Така при преценката дали деецът е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалия, следва да се съобразят всички конкретни обстоятелства, свързани с психо-физиологичното и здравословното му състояние /в този смисъл е и Решение № 238/22.07.87г., III н.о. на ВКС, в което е прието приложение на привилегирования състав в случай, в който подсъдимата, незабавно след произшествието, е предложила на пострадалия да го откара в болнично заведение, но междувременно друг гражданин повикал линейка и с нея пострадалият бил превозен до болницата/.

Именно поради изложеното, настоящият въззивен състав прие, че е налице привилегированият състав на **чл.343а, б.а, предл.2, вр. чл. 343, ал.1, б. „б”, предл. II, вр. чл.342 ал.1 от НК**, което обуславя изменение на първостепенния съдебен акт с оглед преквалифициране на процесното престъпление и прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление, което не налага съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението.

Без да се поставя решаващо значение на законовия дефицит, обвързващ прилагането на чл. 343 а ал. 1 б. „в” и „г” от НК само с чл. 343 ал. 2 /която има неотнормено към чл. 343 а от НК съдържание/, предвиденото в ППВС № 1 от 17.01.1983 г. по н.д.№ 8/1982г. ограничение относно приложението на привилегированата норма на чл.343а от НК според настоящият въззивен състав е относимо само за случаите, когато водачът е бил в пияно състояние или е избягал от местопроизшествието. Следва да се има предвид и обстоятелството, че редакцията на тази норма не е съобразена с последвалите промени на квалифициращите обстоятелства по чл.343, ал.3 от НК, както и с факта, че законодателят е предвидил приложение на тази разпоредба дори и при причиняване на средна или тежка телесна повреда, или дори смърт на повече от едно лице. Изложеното е в синхрон с решения от актуалната

съдебна практика, според които възможността да се приложи привилегированата норма на чл.343а от НК е изключена само в случаите, изчерпателно изброени в цитираното по-горе ППВС, а именно, когато водачът е бил в пияно състояние или е избягал от местопроизшествието. В този смисъл са напр. Решение №141/2015г. на Апелативен съд-София, Наказателна колегия, V-ти състав по ВНОХД № 216 по описа за 2015 година, Решение №42/2016г. на Варненския апелативен съд по ВНОХД № 411 по описа на съда за 2015 г. и др.

ПОС се солидаризира с изводите на ПРС досежно субективната съставомерност на стореното от подсъдимия Р.. Същият е действал при форма на вината непредпазливост във вида небрежност, за което свидетелства цялостното му поведение, подробно описано по-горе. Той не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен да има поведение, съобразено с правилата за движение по пътищата. Нарушавайки задължението си, вменено му с разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП, сам се е поставил в положение да не може да предотврати резултата.

При преценката относно субективната страна на процесното престъпление съдът прие, че са налице и двата признака на небрежността: обективен, тъй като деецът е бил длъжен да предвиди настъпването на общественноопасните последици и субективен - деецът е могъл да предвиди тези последици. В конкретния случай съществуват юридически правила, които да регламентират конкретната ситуация-съответната норма на ЗДвП, нарушена от подсъдимия Р.. Реализираното от последния отклонение от дължимото поведение поражда за него задължението да предвиди настъпването на престъпния резултат. Поставя се въпросът, а имал ли е подсъдимият възможността, ако действаше в рамките на дължимото поведение, да предвиди престъпния резултат. Отговорът и на този въпрос е положителен. Подсъдимият Р. е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, предвид, както липсата на изключваща вменяемостта му душевна болест, така и индивидуалното му достигане на възрастта за психическа и социална зрелост. Налице са били всички субективни предпоставки, за да може подсъдимият да предвиди настъпването на престъпния резултат. Ако бе проявил дължимата грижа и възискателност, ако бе подложил на внимателна преценка всички

обстоятелства, подсъдимият можеше да изведе в съзнанието си представата за общественотоопасните последици от своето деяние.

На последния етап от разглеждане на делото следва да се обсъди въпросът относно санкционирането на подсъдимия за осъществената от него процесна дейност, като първостепенната присъда следва да бъде ревизирана и в тази ѝ част. Това е така, понеже, за непредпазливото престъпление по чл.343а, б.а, предл.2, вр. чл. 343, ал.1, б. „б”, предл. II, вр. чл.342 ал.1 от НК /по която е по-лека правна квалификация бе преквалифицирано процесното престъпление от въззивната инстанция/ законът предвижда наказание “лишаване от свобода” до две години или проба. Налице са положителните предпоставките за освобождаване на подсъдимия Р. от наказателна отговорност с приложение на чл. **78а от НК**, а именно: предвиденото в закона наказание за това непредпазливо престъпление е “лишаване от свобода” до две години или проба, деецът не е осъждан за престъпление от общ характер, не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК и от деянието не се причинени имуществени вреди. Не са налице и отрицателните предпоставки, препятстващи приложението на посочената разпоредба, изчерпателно изброени в чл.78а, ал.7 от НК.

При преценката си относно коректните санкции на Р. по чл.78а от НК съдът съобрази специфичните особености на конкретния случай, вземайки предвид обстоятелствата, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и онези, характеризиращи личността на дееца. В случая съдът взе предвид като смекчаващи отговорността на подс.Р. обстоятелства много добрата му личностна характеристика, немалкият период от време от извършване на престъплението до постановяване на крайния съдебен акт /близо 4 години/ в контекста на фактическа и правна сложност на делото, които не са значителни. Като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство съдът отчете и конкретния вид на проявената непредпазлива форма на вина, а именно небрежност. Доколкото законодателят е поставил под един знаменател извършваните при форма на вината непредпазливост транспортни престъпления по чл.343 от НК, изложеното дава възможност при индивидуализация на наказанието, да се релевира съответният ѝ вид, като нейният по-смекчен вариант се явява

несъзнаваната непредпазливост /небрежността/. В подобен смисъл е и практиката на върховната съдебна инстанция /напр. Р. № 159/68г., на III н.о. на ВС/, според която видът на непредпазливостта при транспортните престъпления /съзнателна или несъзнателна/ е едно от обстоятелствата, които съдът е длъжен да обсъжда съгласно чл.54 и чл.55 от НК при определяне вида и размера на наказанията, без това да съставлява нарушение на чл.56 от НК. Същият подход е приложим и при индивидуализация на административната санкция по чл.78а от НК. Утежняващо отговорността на подсъдимия Р. обстоятелство се явява конкретиката на извършеното нарушение, изразило се в неспазване на прогласеното от закона /чл.119, ал.1 от ЗДвП/ предимство на пешеходец, преминаващ през пешеходна пътека, изискващо особено внимание от страна на водачите на МПС.

Предвидените в разпоредбата на чл.78а, ал.1 от НК санкционни рамки на административното наказание глоба са в параметрите от 1000 до 5000 лева, поради което средният, установен в закона размер е съответен на 3000 лева. Тази среда (медианата на санкцията) отразява типичната степен на обществена опасност на деянието и типизираната степен на обществена опасност на дееца – степен, проявявана без друго, тоест при отсъствие на каквито и да било смекчаващи и отегчаващи обстоятелства или при баланс на наличните. При съвкупната преценка на степента на обществена опасност на деянието и дееца и всички други, противоположни по насоченост индивидуализиращи отговорността обстоятелства, налични по делото, справедлива се явява **глоба** в размер между законовия минимум /1000 лева/ и медианата от 3000 лева, **тоест 2000 лева**, която следва да се наложи на подс. Р..

В правната литература, а и в съдебната практика не се отделя дължимото внимание на обстоятелствата, подлежащи на обсъждане при индивидуализиране на допълнителните кумулативни наказания, като напр. това по чл.37, ал.1, т.7 от НК. Т. напр. според Р. № 693/1993г. на I н.о. на ВС, касателно индивидуализацията на наказанието на основание чл.54 и сл. от НК „в случаите с предвидени допълнителни наказания съдът най-напред преценява дали въобще е необходимо и целесъобразно те да се налагат. Длъжен е да изложи съображения, за да обоснове защо при конкретните обстоятелства и с оглед правилата по чл. 50, чл. 44-45 от НК и целите по чл. 36 НК на подсъдимия трябва да се наложи такова съчетание от наказания,

такъв размер на всяко от тях, както и обратното - защо не трябва да се ползва предоставената от закона възможност.” Анализът на съществуващата съдебна практика /относима според настоящия въззивен състав и при налагане и индивидуализация на допълнителните санкции, определяни съгласно чл.78а, ал.4 от НК/, налага становището, че определени обстоятелства имат съществено значение при отмерване на кумулативните санкции /макар понякога тези обстоятелства да няма характер на смекчаващо, нито на отегчаващо отговорността обстоятелство-напр. имущественото състояние на дееца при глобата/. Многократно в съдебната практика, особено при престъпления против транспорта, недостатъчната професионална квалификация или специални умения на дееца, респ. поведението му като водач на МПС по принцип и по време на инкриминираните събития, са отчитани при условията на чл. 57, ал. 2 от НК като отделно основание, чието значение в конкретния случай, може да обуслови чувствително увеличаване или намаляване на наказанието „лишаване от право“.

В конкретния случай настоящият въззивен състав намира, че коректно първостепенният съд е индивидуализирал наложеното на подсъдимия Р. кумулативно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от седем месеца на основание чл.343г от НК и основания за ревизиране на първостепенния акт в тази му част не се установяват. Налагането на тази санкция в конкретния случай съгласно предоставената с разпоредбата на чл.78а, ал.4 от НК възможност е наложително, предвид обстоятелството, че с оглед естеството на извършеното престъпление и спецификата на съставомерното нарушение на ЗДвП, именно това съпътстващо наказание би могло да мотивира дееца да бъде по-осторожен като водач на МПС за в бъдеще. Що се отнася до размера на тази санкция, то същият е съобразен с индивидуалните особености на деянието, а и на дееца, изтеклото време от процесните събития /около 4 години/, характеристиките на Р. като водач на МПС /изводими и от приложената по ДП справка за нарушения на ЗДвП/ и в никакъв случай не е нито прекомерен, нито снизходителен, както претендира държавното обвинение.

Предвид гореизложеното, настоящият въззивен състав намира, че първостепенната присъда следва да бъде изменен в посочения по-горе смисъл. В останалата ѝ част присъдата е законосъобразна и обоснована и

следва да се потвърди, предвид и липсата на допуснати в хода на досъдебното производство и от първостепенния съд съществени процесуални нарушения.

Ще следва да се присъдят на основание чл.189, ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия в полза на частните обвинители направените от тях разноски за адвокатско възнаграждение в настоящата съдебна инстанция в размер от 1000 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 337 ал.1 т.2 и т.4, вр. чл.334, т.3 и чл.338, вр. чл.334, т.6 НПК Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260100 от 14.05.2021 г. по НОХД № 3899/2019г. На Районен съд-Пловдив, 23 н.с. в ЧАСТТА, с която подсъдимият Р. Р. Р. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343, ал.3, пр.8 б.“а“ пр.2, вр. ал.1, б.“б“ пр.2, вр.чл.342, ал.1 от НК, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** престъплението в такова по **чл.343а, б.а, предл.2, вр. чл. 343, ал.1, б. „б“, предл. II, вр. чл.342 ал.1 от НК**, за това, че на 23.02.2018г. в гр.Пловдив, на бул.“Пешерско шосе“ № 26, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Фолксваген Голф“ с регистрационен ****, е нарушил правилото за движение по чл.119 ал.1 от ЗДвП /„При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци като намали скоростта или спре.“/ и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на К. Б. Я., ЕГН *****, изразяваща се в счупване на малкопигментната кост на левия крак в горната трета без разместване, причинило трайно затрудняване на движението на долен ляв крайник, като деецът след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалия, като признава подсъдимия Р. за невинен в това, включително вследствие на нарушения по *чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1, чл.20, ал.2 и чл.116 от ЗДвП*, да е причинил по непредпазливост средната телесна повреда на К. Я., поради което го оправдава по повдигнатото му обвинение в тези му части.

На основание **чл.78а** от НК **ОСВОБОЖДАВА** подсъдимия Р. Р. Р. от наказателна отговорност като му налага административно наказание „глоба“ в размер на **2000 лв. /две хиляди лева/**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

На основание чл.189, ал.3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия Р. Р. Р. /със снета по делото самоличност/ да заплати на частните обвинители ПЛ. К. ЯНК., В. К. Д. и В. БЛ. ЯНК. направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция в размер от 1000 /хиляда/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____